

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΡΑΛΦ ΚΟΡΝΓΚΟΛΤ

Η ΜΕΔΟΥΣΑ

Είχα στήσει τη σκηνή μου στην όχθη του ποταμού Βέρμιγιον, στο Ίλλι-νόις, με την ελπίδα ότι ή ζωή στο υπαίθρο θ' αποκαθιστούσε την κλονισμένη υγεία μου. Αφού ταχτοποίησα τα λιγοστά πράγματά μου, διευθύνθηκα προς μία γειτονική αγροικία, απ' όπου λογάριαζα να προμηθεύωμαι το καθημερινό μου γάλα, γιατί οι γιατροί μου είχαν συστήσει ιδιαιτέρως τη γαλακτοτροφία.

Διάσχισα ένα λειβάδι, όπου έβοσκε μια ήσυχη αγελάδα κι' έφτασα στην πόρτα του υποστατικού. Ένας ρωμαλέος άντρας έσκιζε ξύλα που τά στίβαζε με μεγάλη τάξι δίπλα του.

Τόν παρακάλεσα να μου πουλήση γάλα, μα εκείνος μου σύστησε ν' απευθυνθώ στην «κυρά», γιατί ο ίδιος ήταν απλός υπηρέτης. Ανέβηκα τότε τις σκάλες του σπιτιού και χτύπησα στην πόρτα της κουζίνας. Μιά φωνή γυναικεία απάντησε: «Εμπρός!» με τόνο απότομο και λίγο δύστροπο, που ταίριαζε ωστόσο στη γυναίκα την οποία αντίκρυσσα, όταν άνοιξα την πόρτα: μια γυναίκα στεγνή, όχι όμως κι' αδύνατη, με χείλη λεπτά και σφιγμένα και με έκφρασι δύσπιστη κι' έχθρική. Η πρώτη μου αυτή εντύπωσις μεγάλωσε ακόμα περισσότερο, όταν είδα το ξυράφι που κρατούσε στα χέρια της, όχι βέβαια για να με χτυπήσει, όπως υπέθεσα στην αρχή. Ξύριζε μ' αυτό ένα γέρο που ήταν ξαπλωμένος σε μια πολυθρόνα, απέναντι στο παράθυρο της κουζίνας.

Της είπα τί ήθελα κι' εκείνη δέχτηκε να μου δίνη γάλα κάθε μέρα, σε τιμή ωστόσο πολύ υψηλή. Τί να κάνω; Συμφώνησα, γιατί δεν υπήρχε άλλη αγροικία εκεί γύρω για να προμηθεύωμαι το απαραίτητο γάλα μου.

Καθώς κουβεντιάζαμε, κύτταζα το γέρο, του οποίου το ξύρισμα είχα διακόψει. Ήταν πολύ γέρος: η επιδερμίδα του έμοιαζε με περγαμνή και τα γαλάζια και θλιμμένα μάτια του ήσαν υγρά. Μα κι' όλο το παρουσιαστικό του έδινε την εντύπωσι μιās καρτερικής μελαγχολίας, που την απέδωσα στην άδεξιότητα του θηλυκού κουρέως του, όπως φαινόταν από το ξυρισμένο μέρος του προσώπου του: Το ξυράφι του είχε κόψει το λαιμό σε πολλά μέρη, από τα οποία έτρεχε αίμα.

Καθώς έφευγα, άκουσα το γέρο να παραπονιέται με φωνή τρεμάμενη:

— Πρόσεχε λίγο, Σάντια! Μου έκοψες πάλι το λαιμό! Το ίδιο γίνεται κάθε μέρα... Γιατί να μη μπορώ να έχω ένα κουρέα! Ω! γιατί να μη μπορώ να έχω ένα κουρέα!

Και τώρα να τί έμαθα για τους γείτονές μου, έπειτ' από λίγες μέρες: Ο γέρος ώνομαζόταν Μάκ Κόρμικ κ' η γυναίκα που είδα να τον ξυρίζει ήταν άνεσιά του. Όταν ο γέρος χήρεψε, την πήρε από τον αδελφό του, πατέρα πολυμελούς οικογενείας, για να του κρατάη το νοικοκυριό.

Η Σάντια — έτσι την έλεγαν — δούλευε τότε με θαρεία καρδιά σ' ένα ύφαντουργείο. Έτσι, όταν θρέθηκε στη μεγάλη ιδιοκτησία του θείου της Μάκ Κόρμικ, της οποίας έγινε σχεδόν κυρία, έγινε τρισευτυχισμένη. Ανέλαβε άμέσως η ίδια να διευθύνη τα πάντα και δείχτηκε έξυπνη κ' οικονομία.

Κι' έξαφνα, μια μέρα, τότε, συνέβη ένα σπουδαίο περιστατικό: Ένα μεσημέρι ξανάφεραν το θείο της απ' τα χωράφια προσβεβλημένο από μερική παράλυσι. Άμέσως όλοι οι υπηρέτες της αγροικίας, εκτός από έναν, απόλύθηκαν, τα περισσότερα από τα ζώα πουλήθηκαν και τα χωράφια νοικιάστηκαν. Το πόδια του Μάκ Κόρμικ είχαν παραλύσει έντελως και τα χέρια του έτρεμαν δυνατά. Χρειάζόταν να τον περιποιηθούν σαν παιδί: η Σάντια το ανέλαβε αυτό χωρίς να μουρμουρίση καθόλου.

Δυό χρόνια πέρασαν έτσι.

Μιά-δυό φορές το μήνα, η Σάντια πήγαινε σε καμιά από τις γειτονικές αγροικίες, όπου χόρευαν και διασκεδάζαν, αφήνοντας το θείο της υπό την επίβλεψι του γέρου τους υπηρέτη. Σε μια από τις συγκεντρώσεις αυτές γνωρίστηκε μ' ένα νέο μηχανικό από το Σικάγο, που περνούσε τις ή-

μέρες των διακοπών του στην αγροικία του παππού του κι' ο έρωσ τους τράβηξε από την πρώτη στιγμή τον ένα προς τον άλλο. Εκείνο το θράδυ, ο νέος τη συνώδευσε ως την αγροικία του θείου της. Την άλλη μέρα, πήγε και την έπηρε κι' έκαναν ένα περίπατο μαζί στην έξοχή. Εκεί της έζωμολογήθηκε τον έρωτά του. Έπειτα από λίγες μέρες πάλι, πήγε και την έπεσκέφθηκε στην αγροικία κ' η Σάντια τον σύ-

στησε στο θείο της, ο οποίος, από εκείνη τη στιγμή, έγινε πολύ σιωπηλός.

Κατόπιν η Σάντια πήγε στο Σικάγο για να γνωρίση την οικογένεια του νέου. Κι' εκεί άρραβωνιάστηκαν σύμφωνα με όλους τους τύπους. Της προσέφερε ένα ώμορφο δαχτυλίδι, στολισμένο μ' ένα μικρό διαμάντι, για το οποίο ήταν περήφανη και το οποίο φιλούσε συχνά - κρυφά.

Ένα θράδυ, έντελως άπρόοπτα, ο γέρο Μάκ Κόρμικ ρώτησε τη Σάντια:

— Ωστε θα μ' αφήσης σε λίγο καιρό;

Η Σάντια δεν απάντησε τίποτε. Βέβαια, λυπόταν που ήταν υποχρεωμένη να τον αφήσει, μα θα εύρισκε μια καλή γκουβερνάντα για να την αντικαταστήση κοντά του.

— Ξέρεις, έξακολούθησε ο θείος της, ο συμβολαιογράφος μου ήρθε και με είδε ενώ έσύ έλειπες στο Σικάγο.

— Αλήθεια;

— Ναί, έστειλα και τον φώναξα. Έκανα τη διαθήκη μου. Θέλεις να μάθης το περιεχόμενό της. Λοιπόν, σου αφήνω όλη μου την περιουσία, υπό τον όρο ότι δεν θα παντρευτής πρό το θού θανάτου μου.

Ο Σάντια χαμήλωσε το κεφάλι της. Ήξερε την αξία του χρήματος και τις δυστυχίες που φέρνει η φτώχεια. Άγαπούσε βέβαια τον μνηστήρα της, μα πώς μπορούσε ν' απαρνηθί έτσι μια όλόκληρη περιουσία;

— Δεν θα περιμένης πολύ καιρό, έπρόσθεσε ο γέρος. Η μέρες μου είναι μετρημένες.

Η Σάντια πήρε την απόφασί της. Θα περίμενε... Κι' έγραψε άμέσως στο μνηστήρα της, στο Σικάγο:

«Δεν θα ζήση πολύ καιρό ακόμα... Κι' έχει τόση ανάγκη από μένα! Άς αναβάλουμε λίγο καιρό τους γάμους μας για να εξασφαλίσουμε την ευτυχία μας!...»

Κ' η μακρυνά άναμονή άρχισε: Ένα... δυό... τρία χρόνια πέρασαν κι' ο γέρος δεν πέθαινε... Σ' αυτό το διάστημα τα χείλη της Σάντιας λεπτύνθηκαν, η φωνή της πήρε ένα τόνο στριγγό, τα μάτια της έχασαν τη γλύκα τους... Ο γέρος άδυνάτιζε όλοένα... Κρυολογούσε συχνά... Κι' όμως η Σάντια τον περιποιόταν, γιατί ήταν κατά βάθος γυναίκα καλή.

Ένας άλλος χρόνος πέρασε. Ο νεαρός μηχανικός από το Σικάγο άρχισε να χάνη την υπομονή του:

«Δεν μπορούμε να καταστρέψουμε έτσι τη ζωή μας, της έγραψε. Θα στερηθούμε την κληρονομιά του, αυτό είν' όλο...»

Κι' εκείνη του απάντησε:

«Αφού περιμέναμε τόσο καιρό, άς περιμένουμε ένα χρόνο ακόμα... Μόναχα ένα χρόνο... Νά, αυτές τις ήμέρες ο θείος είναι άρρωστος...»

Και πραγματικά, ο Μάκ Κόρμικ είχαν άρρωστήσει σοβαρά τις ήμέρες εκείνες. Ο πυρετός του ανέβαινε όλοένα κι' ο γιατρός είχε πη με φωνή σοβαρή στη Σάντια:

— Θέλει συνεχή έπαγρύπνησι. Ζεστές κομπρέσες! Να του δίνης τα φάρμακα στην ώρισμένη ώρα... Νά έχης το παράθυρο της κάμαρής του ανοιχτό για να μπαίνει ο καθαρός αέρας, μα να προσέχης να είνε σκεπασμένος καλά...

«Να του δίνης τα φάρμακα στην ώρισμένη ώρα». Άν «λησμονούσε» να του τα δώση;... Ποιος θα το μάθαινε; Δεν θα του τάδινε λοιπόν... Νά, έπρεπε τώρα να του δώση φάρμακο στις δύο ή ώρα... Οι δείχτες του ρολογιού γύριζαν άργά. Τί την έκανε να τρέμη έτσι; Η ιδέα του έγκλήματος... Μά δεν έπρόκειτο καθόλου για έγκλημα... Και όμως αν στεκόταν στην όχθη ενός ποταμού κι' έβλεπε έναν άνθρωπο να πνίγεται, δεν θάτρεχε να τον βοηθήση... Λαχανιασμένη η Σάντια έτρεξε στην κάμαρη του άρρωστου και του έδωσε το γιατρικό του... Έπειτα εύχαρίστησε το Θεό γιατί την είχε προφυλάξει από το κακό...

«Νά προσέχης νά εἶνε σκεπασμένος καλὰ, τῆς εἶχε πῆ ὁ γιατρός. Μπορεῖ νά ξεσκεπαστῇ τῇ νύχτᾳ...» Ἄν δὲν πῆ- γαινε τόσο συχνά στὴν κάμαρή του γιὰ νά βλέπῃ ἂν εἶνε σκεπασμένος; Ἐκείνη τῇ νύχτᾳ, ἔμεινε ξύπνια μὲ τὰ μάτια ὀρθάνοιχτα... Ἄν τοῦλάχιστον μποροῦσε ν' ἀποκοιμηθῇ καὶ νά παραλείψῃ ἔτσι τὸ καθήκον τῆς. Μὰ κατέβηκε νά σκεπά- σῃ τὸ θεῖο τῆς... Ἐπειτα σωριάστηκε στὸ κρεβάτι τῆς κι' ἔκλαψε πικρά...

Ἔτσι ἡ υἱεὶα τοῦ Μὰκ Κόρμικ ἀποκαταστάθηκε. Ὁ χρό- νος τῆς προθεσμίας εἶχε περάσει πειὰ κ' ἡ Σάντια ἔγραψε στὸ Σικάγο:

«Σοῦ στέλνω πίσω τὸ δαχτυλίδι σου. Μὴ μὲ περιμένεις πειὰ. Ἐγὼ ἀνδρῆ, κακὴ καὶ φιλοχρήματη. Ὁ γέρος μπορεῖ νά ζήσῃ χρόνια ἀκόμα. Ποτέ δὲν θὰ θρῶ τὸ θάρρος νά φύγῃ ἀπὸ δῶ. Συγχώρησέ με καὶ παν- τρέψου μιά γυναῖκα ἀξία σου. Ἡ καρδιά μου συντρίβεται, μὰ δὲν μπορῶ νά κάνω τίποτε ἄλλο».

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἡ Σάντια ἄλλαξε ἐντελῶς. Ἀ- φοῦ δὲν εἶχε πειὰ κανένα ὄνειρο στὴ ζωὴ τῆς, τὸ χρῆμα ἔ- γινε ὁ σκοπὸς τῆς. Δὲν ἀνεχόταν καμμιὰ σπατάλη κι' ἔκα- νε θαύματα οἰκονομίας.

Καὶ τὰ χρόνια περνοῦσαν... Ἡ Σάντια πέρασε τὰ τριάντα, τὰ σαράντα τῆς χρόνια κι' ὁ γέρος ἐξακολουθοῦσε νά ζῇ... Ἦταν ἄλλωστε εὐτυχισμένος, βλέποντας ὅτι ἡ ἀνεψιά του εἶχε μείνει ὀριστικά κοντά του. Δὲν εἶχε κανένα παράπονο μαζὺ τῆς, ἔκτος ἀπὸ τὴν ἴστο- ρία τοῦ ξυρίσματος.

Ὁ γέρο Μὰκ Κόρμικ ἦταν κοκέτης κ' ἤθελε νά εἶνε πάντα φρεσκοξυρισμένος. Ἀ- πὸ τότε μάλιστα πού δὲν μπο- ροῦσε, λόγω τῆς παραλύσεώς του νά κρατᾷ ὁ ἴδιος ξυρά- φι, ἔστειλε τρεῖς φορές τὴ θδο- μάδα μὲ τὸ ἀμάξι τὸν ὑπρέ- τη τοῦ στο γειτονικὸ χωριό, πού ἀπείχε δυὸ χιλιόμετρα, γιὰ νά φέρῃ τὸν κουρέα.

Ὁ κουρέας αὐτὸς ἔπαιρνε μισὸ δολλάριο. Μὰ ὁ Μὰκ Κόρμικ τοῦ τὸ ἔδινε εὐχαρί- στως, ὄχι μόνο γιατί τὸν ξύ- ριζε περίφημα, ἀλλὰ καὶ γιατί τοῦ ἔλεγε ὅλα τὰ νέα καὶ τὸν ἔκανε ἔτσι νά ἐπικοινωνῇ μὲ τὸν ἄλλο κόσμο. Χάρης στὸν κουρέα, μάθαινε τί γίνονται οἱ παλαιοὶ τοῦ φίλοι, τὰ κουτσο- μπολιά τῶν γειτονικῶν χωρι- ῶν καὶ τὶς μηχανορραφίες τῶν μικροπωλητῶν τῆς περι- φερίας.

Μὰ αὐτὸ τὸ νῆμα πού ἔνω- νε τὸν Μὰκ Κόρμικ μὲ τὸν ἄλ- λο κόσμο, κόπηκε μιά καλὴ

μέρα ἀπὸ τὴ Σάντια. Κατηγόρησε τὸν κουρέα γιὰ τὰ δολ- λάρια πού ἔπαιρνε ἀπὸ τὰ δικά της λεπτὰ. Γιατὶ θεωροῦσε τώρα τὴν ἀγροικία σὰν δικό της ἀγαθό, ἀγορασμένο μὲ τὴ ζωὴ τῆς, μὲ τὴν εὐτυχία τῆς. Δὲν θάφηνε πειὰ νά ξεφύγῃ οὔτε πεντάρα πού νά μποροῦσε νά τὴν οἰκονομήσῃ. Καὶ, διώ- χοντας τὸν κουρέα, ἀνέλαβε νά ξυρίζῃ μόνη τὸ θεῖο τῆς.

Ἀπὸ τότε τὸ ξύρισμα ἔγινε τὸ μαρτύριο τοῦ Μὰκ Κόρμικ. Ὅσο τὸ ἀγαποῦσε πρῶτα, τόσο τὸ μισοῦσε τώρα. Ἡ ἀνεψιά του, πρωτόπειρη καθὼς ἦταν στὴ δουλειὰ αὐτῇ, τὸν ἔγδερνε, τὸν ἔκοβε, τὸν ἔκανε νά ὑποφέρῃ. Ὅσο περίμενε ἄλλοτε ἀνυπό- μονα τὴν ἡμέρα τοῦ ξυρίσματος, τόσο τώρα τὴν ἔβλεπε νὰ ρ- χεται μὲ φρίκη. Κι' ἔλεγε συχνά στὴν ἀνεψιά του: «Μὴν κά- νης τὸν κόπο νά μὲ ξυρίσης, Σάντια. Τώρα τὰ γένεια μου φυτρώνουν πιὸ ἀργά...» Ἡ: «Ξέρεις, Σάντια, ἀποφάσισα ν' ἀφήσω γένεια. Εἶχε κι' ὁ παππούς μου γενειάδα».

Μὰ ἐκείνη δὲν ἀκούγε ἀπὸ αὐτά. Εἶχεν ἀναλάβει νά τὸν ξυρίζῃ καὶ τὸν ἐξύριζε. Καὶ κάθε φορά τοῦ ἔκοβε ἓνα κομ- μάτι ἀπὸ τὴν ἐπιδερμίδα. Σ' ἓνα ὀρισμένο μέρος, κάτω ἀπὸ τὸ μῆλο τοῦ Ἀδάμ, δὲν παρέλειπε ποτέ νά τοῦ ἀνοίγῃ μιά χαραματιά!... Καὶ ὁ δυστυχισμένος γέρος ἔκλαιγε ἀπὸ μέσα του, χωρὶς νά τολμάῃ νά τῇ λέξι.

Ἐνα πρωὶ πού εἶχα πάει στὴν ἀγροικία νά πάρω τὸ γάλα μου, ὁ ὑπρέτης μου εἶπε:

— Ὁ γέρος ἔπαθε ἀπόψε ἄλλη προσβολὴ παραλύσεως. Τηλεφωνήσαμε στὸ γιατρό.

Τὸ ἄλλο πρωὶ τὸν ρώτησα:

— Τί κάνει ὁ γέρος;

— Ὁ γιατρός εἶπε ὅτι δὲν θὰ τὰ θγάλη πέρα.

Δὲν θὰ τὰ θγάλη πέρα... Φτωχὴ Σάντια!... Τί τὴν ἔνοιαζε τώρα; Ἡ ἀνοιξὶ εἶχε περάσει ἀπὸ καιρὸ, ἀκόμα καὶ τὸ κα- λοκαίρι... Ἐμεινε τὸ φθινόπωρο... Μὰ τί εἶνε τὸ φθινόπωρο χωρὶς καρπούς...

Ἐν' ἀπόγευμα εἶδα τὸν ὑπρέτη νά θγαίνῃ σχεδὸν τρέ- χοντας ἀπ' τὴν ἀγροικία. Ὅταν ἦρθε κοντά μου εἶπε:

— Ὁ γέρος πέθανε. Ξεψύχησε πρὸ μιᾶς ὥρας.

Καὶ σὲ λίγο πρόσθεσε:

— Θὰ σᾶς παρακαλοῦσα νάρθῃτε νά τὸν ξαγρυπνήσουμε μαζὺ. Ἡ «κυρά» σᾶς ζητάει αὐτὴ τὴ χάρι. Ἐλάτε, θὰ παί- ξουμε χαρτιά.

Τοῦ ὑποσχέθηκα πὼς θὰ πῆγαίνα.

Ὁ ὑπρέτης ἔβγαλε τὴν πίπα του ἀπὸ τὸ στόμα του καὶ εἶπε:

— Ἐλπίζω πὼς αὐτὴ τὴ φορά, θὰ φέρῃ τὸν κουρέα νά ξυ- ρίσῃ τὸ πτώμα. Ὁ φτωχὸς γέρος ἔχει μιά γενειάδα δεκα- πέντε ἡμερῶν. Αὐτὸ θὰ στοιχίσῃ τρία δολλάρια. Αὐτὴ εἶνε ἡ ταρίφα τοῦ ξυρίσματος γιὰ τοὺς πεθαμένους.

Ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα χιόνισε. Καὶ τὸ θράδυ, στὶς ἑννέα ἡ ὥρα, ὅταν πῆγα στὴν ἀγροικία τοῦ Μὰκ Κόρμικ, εἶχε πάρει δυνατὸ ξεροθόρι.

Ἡ ὑπρέτης ἦρθε καὶ μου ἀνοιξε.

— Εἶμαι εὐτυχὴς πού ἦρθα-

τε...

Μ' ὠδήγησε στὴν τραπεζα- ρία πού ἦταν δίπλα στὴν κά- μαρη ὅπου κοίτονταν ὁ νεκρός. Ἀνάψαμε τὶς πίπες μᾶς καὶ φλυαρήσαμε μερικὲς στιγμές. Μοιράσαμε κατόπιν τὰ χαρ- τιά κι' ἀρχίσαμε νά παίζουμε, πίνοντας συγχρόνως τὸν καφέ μας. Ἐνα παλὸ ἐκκρεμές, ἐ- πάνω στὸ μαῦρο μάρμαρο τοῦ τζακιῦ, χτυποῦσε τὶς ὡ- ρες.

Μεσάνυχτα... Μιὰ ἡ ὥρα... Τὰ χαρτιά εἶχαν ἀρχίσει νά μὲ κουράζουν, ὅταν ἔξαφνα ἄ- κουσα κάποιον θόρυβο στὴ δι- πλανὴ κάμαρη, στὴν κάμαρη τοῦ νεκροῦ.

Ἀφογκράστηκα καὶ, ξα- φνιασμένος, ρώτησα:

— Τί εἶνε; Κάτι σάλεψε πλάι...

— Κανένα ποντίκι... μοῦ ἀ- πάντησε ὁ ὑπρέτης. Δὲν εἶνε τίποτε... Παίξετε...

Μὰ ἔπειτα ἀπὸ μιά στιγμή, ὁ ἴδιος θόρυβος ἀκούστηκε.

— Ἀκου!...

Ἄν κανένας ἀλήτης τὴ στιγμή ἐκείνη κύτταζε ἀπὸ τὸ παράθυρο τῆς κάμαρῆς μας πού τὴ φωτίζε ἡ λάμπα, θὰ ἔ- βλεπε μιά πένθιμη εἰκόνα: δυὸ ἀνθρώπους ἀσάλευτους, τὸν ἓνα ἀπέναντι στὸν ἄλλο, μὲ τὰ χαρτιά στὸ χέρι καὶ μὲ τὸ στόμα μισάνοιχτο.

Ἐλαφρὰ τρομαγμένοι κ' οἱ δυὸ, ἀκούγαμε τὸ θόρυβο.

— Θὰ ἔπρεπε νά ἰδοῦμε, εἶπα τέλος.

— Ναί.

Σηκωθήκαμε ἀθόρυβα καὶ, βαδίζοντας στὶς ἄκρες τῶν ποδιῶν μας, διευθυνθήκαμε πρὸς τὴν πόρτα καὶ τὴν ἀνοι- ξαμε...

Ἐνα θέγμα παρουσιάστηκε τότε στὰ μάτια μας, πού μᾶς πάγωσε ὡς τὸ μελοῦδι τῶν κοκκάλων μας: ἀπέναντι στὸν τοῖχο, πού τὸν φωτίζε τὸ νεκροκάντηλο, διαγραφόταν μιά πελώρια σκιά, τῆς ὁποίας τὸ κεφάλι ἦταν ὅμοιο μὲ τῆς Μεδούσης, μὲ προεξοχές σὰν φεῖδια στὸ μέρος ὅπου ἔπρεπε νά θρίσκωνται τὰ μαλλιά. Αὐτὴ ἡ σκιά ἦταν σκυμμένη πάνω ἀπ' τὸ κρεβάτι ὅπου ἦταν ξαπλωμένο τὸ πτώμα τοῦ Μὰκ Κόρμικ.

Ἡ πρώτη μου κίνησις ἦταν νά φύγω... Μὰ ἡ περιέργεια νίκησε τὸ φόβο μου καὶ πλησίασα περισσότερο.

Ἡ Σάντια, μὲ τὰ μαλλιά τῆς διπλωμένα σὲ χαρτάκια, μὲ τὴ νυχτερινὴ τῆς ρόμπα, ξύριζε τὸ πτώμα τοῦ θεῖου τῆς.

ΡΑΛΦ ΚΟΡΝΓΚΟΡΝΤ

Ἐκεῖ τῆς ἐξωμολογήθηκε τὸν ἔρωτά του.